

[Glistrup]

for at få dette samfundsonde fjernet. Vi er meget spændte på, i hvilket omfang arbejdsministeren har handlekraft. Hvad delen har vi nølet efter? – for at tale tordenskjoldsk.

Besvarelse

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg lyttede naturligvis med stor interesse til hr. Glistrups indlæg – som altid i øvrigt.

Man kunne næsten få den opfattelse ved at lytte til dette indlæg, at der på det nærmeste hersker bananrepublikagtige tilstande på det danske arbejdsmarked. Jeg vil gerne have lov til i al stilfærdighed at gøre opmærksom på, at det ikke er tilfældet. Hvis man sammenligner forholdene på det danske arbejdsmarked med forholdene i de fleste andre lande, som vi normalt sammenligner os med, vil man finde ud af, at det danske arbejdsmarked er præget af stor fordragelighed og af et godt samarbejde. Der er dygtige, veluddannede medarbejdere, som passer deres arbejde. I hvert fald sammenlignet med visse andre lande har vi få sygedage, og vi har bogstavelig talt efterhånden, sammenlignet med udlandet, næsten ingen strejker. Jeg synes, det hører med i beskrivelsen af det danske arbejdsmarked. Og jeg følte trang til at komme med disse indledende bemærkninger.

Baggrunden for forespørgslen er formentlig først og fremmest de begivenheder, der – til trods for det, jeg sagde i min indledning – for nylig fandt sted i forbindelse med HT-konflikten i Roskilde. Jeg forstår forespørgslen sådan, at det ønskes oplyst, dels hvad regeringen vil gøre ved overenskomststridige arbejdsnedlæggelser, blokader og lignende, og dels hvad regeringen vil gøre ved tvang, vold, hærværk osv., som en overenskomststridig blokade eventuelt kan medføre.

Svaret på det første spørgsmål er, at det er arbejdsgiveren og ikke regeringen, som skal gøre noget ved det. Arbejdsgiveren kan indbringe sagen for Arbejdsretten med påstand om bod; hvis arbejdet ikke genoptages, kan sagen indbringes på ny med påstand om skærpet bod. Organisationer, som ikke tilstrækkelig tydeligt tager afstand fra en overenskomststridig konflikt, kan ifalde organisationsansvar. Jeg minder om, at Trafikfunktionærernes Fagforening og SiD blev idømt en bod på henholdsvis 1 mio. kr. og 20 mio. kr. under HT-konflikten i 1984. Arbejdsgiveren kan også vælge at afskedige de personer, som nægter at genoptage arbejdet.

Det er regeringens opfattelse, at det særlige danske arbejdsretlige system, som det har udviklet sig og fungeret siden begyndelsen af dette århundrede, er det bedste middel imod overenskomststridige arbejdskonflikter, og det mener jeg for så vidt også at den allerseneste HT-konflikt har bekræftet.

Den anden del af spørgsmålet drejer sig om tvang, vold, hærværk osv., der kan opstå ved de fysiske blokader. Dette spørgsmål har været debatteret gentagne gange her i Tinget, senest den 20. februar 1990 under første behandling af lovforslag nr. L 182 om ændring af straffeloven. Den fungerende justitsminister redegjorde under debatten for de gældende regler, der jo åbner mulighed for at straffe personer, der foretager fysiske blokader. Det er ulovlig frihedsberøvelse efter straffelovens § 261, hvis blokaden forhindrer nogle mennesker i at forlade et bestemt område. Det er ulovlig tvang efter straffelovens § 260, hvis blokaden forhindrer nogle menneskers adgang til et sted, hvor de har lovligt ærinde, og det sker ved hjælp af vold eller trussel om vold, hærværk eller lignende.

De mindre grove tilfælde af fysisk blokade er ikke strafbare i henhold til straffeloven. Det er de tilfælde, hvor man forhindrer menneskers adgang til et sted uden at bruge vold eller trusler om vold, men hvor blokaden f.eks. sker ved, at nogle mennesker tager hinanden under armen og danner en massiv kæde. Til gengæld er disse tilfælde strafbare efter politivedtægten. Politiet har altså både ret til og pligt til at skride ind mod fysiske blokader.

Endelig må man ikke glemme, at hensigten med de arbejdsnedlæggelser og blokader, der her er tale om, er at tvinge uorganiserede eller alternativt organiserede kolleger væk fra arbejdspladsen, hvis de ikke melder sig ind i en bestemt fagforening. Det er nødvendigt at beskytte den enkeltes ret til personlig frihed og erhverv mod den slags uværdige metoder, som vi har set anvendt i Roskilde.

Som det vil være medlemmerne af Tinget bekendt, har regeringen derfor fremsat forslag om stramning af foreningsfrihedsloven, lovforslag nr. L 190. Det er ikke meningen, at dette forslag skal behandles her, så jeg vil henvise til den igangværende udvalgsbehandling.

Det samme gælder regeringens lovforslag nr. L 179 om bl.a. forbud mod tvangsbidrag til politiske partier via foreningskontingenter. Også